

[Fritze Teisen.]

tagelse for de svage Børn. Ministeren mente, at denne Undtagelse var ganske overflødig. Det er den ikke. Man kan i Øjeblikket give Udsættelse, men ikke tilstaa endelig Fritagelse for saadanne Børn . . . — bevares, man gaar naturligvis ikke hen og vaccinerer et Barn, der er dødsdygt, det finder intet Menneske paa, men jeg tænker paa et Barn, der gennemgaaende er svagt, som vel færdes oppe og ude omkring, men hvis Konstitution er af en saadan Art, at man kan forvente, at den Sygdom, som selve Vaccinen paafører det, kan medføre en vis Skade for Barnet. Og for et saadant Barn er der ikke paa anden Maade hjemlet Undtagelse.

Den højtærede Minister fandt det urigtigt, naar man hævder, at disse Mennesker stemples som anden Klasses Mennesker. Men de Grunde, den højtærede Minister vilde anføre for, at de ikke ved Lovforslaget stemples som anden Klasses Mennesker, var nu ikke videre træffende. Der blev nemlig sagt, at Staten selvfølgelig kunde bestemme, at den ikke vilde have disse Mennesker i sin Tjeneste. Men naar Staten bestemmer: Vi vil ikke have en vis Kategori af Borgere i vor Tjeneste, saa stempler man netop den Slags Mennesker som anden Klasses Mennesker. Man maa gaa ud fra, at Staten kun vil have all right-Mennesker, og naar Staten derfor ikke vil have disse, stempler den dem som anden Klasses. Jeg maa fastholde Rigtigheden af mine Betragtninger i saa Henseende.

Indenrigsministeren (Dahlgaard): Den ærede sidste Talers Slutningsbemærkning maa jeg paa det bestemteste protestere imod. Selv om Staten stiller visse Betingelser for Ansættelse i dens Tjeneste, kan man ikke deraf slutte, at de Mennesker, der ikke opfylder disse Betingelser, er anden Klasses Borgere. Det vil det ærede Medlem heller ikke fastholde i andre Tilfælde.

Jeg vil endvidere til det ærede Medlem sige, at jeg ikke er i Tvivl om, at Læger, som mener, at Vaccination af et Barn vil volde det Skade, idet det er særlig svagt, eller det lider af en eller anden Sygdom, ikke vil vaccinere Barnet.

Jeg misforstod slet ikke det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Henriette Crone). Jeg forstod meget vel, at det ærede Medlem ikke mente, man skulde gaa til Statstvang paa dette Omraade, men jeg ønskede netop

i Anledning af det ærede Medlems Bemærkning om, at Staten dog til syvende og sidst havde en saadan Tvangsmyndighed, at sige til dem udenfor denne Sal, som har givet Udtryk for den samme Opfattelse uden den Begrænsning, det ærede Medlem foretog, at denne Tvangsmyndighed i sig selv er begrænset, idet man ikke vil gaa til at anvende den. I øvrigt forekommer det mig, at det ærede Medlem netop stillede det Problem, vi staar overfor, overmaade skarpt og rigtigt op. Det er nemlig dette: hvad er klogest, at aabne Døren paa Klem, som man siger, trods Betænkelighederne, eller aabne Døren paa vid Gab for Bevægelser som dem, vi ser i andre Lande. Det er netop Spørgsmaalet, og det er det, Lovforslaget omhandler.

I denne Forbindelse vil jeg gerne sige til det ærede 7de tingvalgte Medlem (Rytter), at jeg haaber da, det ærede Medlem brugte et ogsaa efter hans egen Mening forkert Udtryk, naar han sagde, at jeg kom og vilde true Landstinget til at vedtage et Forslag af den Art. Nej, det har jeg ikke i min vildeste Fantasi tænkt mig. Men det, jeg formentlig har Ret og Pligt til, er overfor Landstinget at angive klart de Grunde, som har været afgørende for mig selv, og blandt disse Grunde er ogsaa den, jeg nævnte før: at der, hvis man ikke giver en Lempelse paa dette Omraade, i den kommende Tid vil være adskillige af de paa-gældende, som foretrækker at gaa i Fængsel, og det forekommer mig at være en Grund, som, da den har nogen Betydning for mig personlig, kunde tænkes ogsaa at have Betydning for det høje Landsting. Men deri ligger jo ikke nogen som helst Trusel. Enhver maa træffe sin Beslutning efter sit bedste Skøn.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Rytter: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning
vedtoges dette Forslag.

Formanden: Der er ikke mere paa Dagsordenen.